

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.074 van 15 januari 2014
in de zaak A. 209.410/XIV-35.096**

In zake: Mohsin Khan MONJUR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kim Keersmaekers
kantoor houdend te 9240 Zele
Kouterstraat 76
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 juli 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 8 mei 2013 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt en de voogdij uitgeoefend door Marnix Buyck een einde neemt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Voorwerp van de vordering tot schorsing

2. De vordering tot schorsing, ingesteld op 11 juli 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing.

III. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kim Keersmaekers, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

IV. Feiten

4. Op 23 februari 2012 verklaart verzoeker aan de asielinstanties een niet begeleide minderjarige vreemdeling van Bengaalse nationaliteit te zijn, geboren op 1 juni 1996. Hij wordt op diezelfde datum onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

Op 3 juli 2012 wordt Marnix Buyck aangesteld als voogd over verzoeker.

Op 17 april 2013 formuleert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfel over de minderjarigheid van verzoeker. Uit informatie van de Britse autoriteiten blijkt dat verzoeker een studentenvisum aanvraag en verkreeg in het Verenigd Koninkrijk. Daarbij legde hij een door de Britse instanties als authentiek beschouwd paspoort neer dat als geboortedatum 12 februari 1993 vermeldde. Gelet op verzoekers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen over de door hem neergelegde geboorteakte die zijn minderjarigheid moest aantonen, vraagt de commissaris-generaal aan de dienst Voogdij om een leeftijdsbepaling uit te voeren.

Op 30 april 2013 vindt een identificatiegesprek plaats bij twijfel aan de leeftijd. Verzoeker heeft een duplicaat bij van zijn geboorteakte, afgegeven op 14 maart 2013 te Bangladesh, met vermelding dat hij geboren is op 1 juni 1996.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 30 april 2013 bij radioloog C. Lipens een medisch onderzoek teneinde zijn leeftijd te schatten. De conclusie van de leeftijdsschatting luidt als volgt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat MONJUR Mohsin Khan op datum van 30-04-2013 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is.”

Op 8 mei 2013 concludeert de dienst Voogdij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Mohsin Khan MONJUR van rechtswege en neemt de

voogdij uitgeoefend door Mijnheer Marnix BUYCK een einde op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.

De motivering luidt, onder meer, als volgt:

“(…)

Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: ‘Op basis van voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijk zekerheid dat MONJUR Mohsin Khan op datum van 30 april 2013 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is.’

Overwegende dat op 30 april 2013 betrokkene een duplicaat van een geboorteakte, afgegeven op 14 maart 2013 in Bangladesh, voorlegt, welke vermeldt dat hij geboren is op 01 juni 1996;

De in dit dossier aangevoerde elementen zijn niet van aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken;

(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5.1.1. Verzoeker voert als eerste middel aan:

“3.a.1. Eerste middel : Schending van de materiële motiveringsplicht (o.a. voorzien in art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen :

Art 2 : "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Art 3 : "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn"

In haar de bestreden beslissing stelt de verweerster dat "de in dit dossier aangevoerde elementen niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken." (…)

Verzoeker vermoedt dat verweerster hier de voorgelegde geboorteakte bedoeld aangezien zij niet verduidelijkt over welke elementen het gaat. Dit wordt evenmin verduidelijkt in het administratief dossier dat de raadsman van verzoeker op 06/06/2013 mocht ontvangen.

Het is uiteraard niet voldoende om te stellen dat de aangevoerde elementen "niet van die aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken"

zonder te motiveren waarom verweerster meent dat dit het geval zou zijn.

Door haar motivering niet te formuleren en haar redenen niet te laten kennen maakt zij elke legaliteitstoets onmogelijk.

De materiële motiveringsplicht is "een beginsel van behoorlijk bestuur, dat betekent dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. Dit heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn (wat uit het dossier kan blijken), zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zij draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488.)

De motivering moet opgevat worden als een resultaats- en niet als een inspanningsverbintenis. (zie P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 491.)

In casu is de motiveringsplicht dan ook duidelijk geschonden doordat de bestreden beslissing:

- niet meedeelt wat de overwegingen zijn die aan de basis liggen van het besluit dat de aangevoerde elementen (in casu vermoedelijk de geboorteakte) niet van die aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken;
 - daardoor is het ook onmogelijk om te oordelen of deze overwegingen beantwoorden aan de realiteit en of zij draagkrachtig zijn;
 - bijgevolg is elke legaliteitstoets onmogelijk
- Het middel is dan ook ernstig."

Beoordeling

5.1.2. Artikel 7, § 1 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002 bepaalt dat wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts laat uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, § 2 van voornoemde wet bepaalt dat indien uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene jonger is dan achttien jaar, mits voldaan is aan enkele voorwaarden, er een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie ouder is dan achttien jaar, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege.

Het medisch onderzoek is aldus door de wet ingesteld als (ultiem) bewijsmiddel om de al dan niet minderjarigheid van de betrokkene te achterhalen.

Zelfs authentieke documenten hebben, conform artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR), geen bewijskracht indien ze niet gelegaliseerd werden. Bovendien volgt uit artikel 28 WIPR dat de bewijskracht van authentieke documenten niet verder reikt dan een vermoeden iuris tantum, met andere woorden dat het tegenbewijs van de feiten, vastgesteld door de buitenlandse overheid, met alle bewijsmiddelen mag worden aangebracht. Het medisch onderzoek vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de dienst Voogdij haar beslissing steunt op het resultaat van het medisch onderzoek, waarvan zij de conclusie citeert en waarvan verzoeker niet aantoont dat het niet in aanmerking kan worden genomen. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat de dienst Voogdij het duplicaat van de geboorteakte, dat verzoeker voorlegde ter ondersteuning van zijn verklaarde geboortedatum, niet als bewijskrachtig aanvaardt om de resultaten van dat medisch onderzoek te weerleggen.

In formeel opzicht is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd: verzoeker kent namelijk de reden waarom de bestreden beslissing werd genomen met name omdat uit het medisch onderzoek blijkt dat hij meerderjarig is.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

5.2.1. Verzoeker voert als tweede middel aan:

“3.a.2. Tweede middel : Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerster de verplichting op om haar beslissing op een correcte wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding waarbij alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in acht moeten genomen worden.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de voorbereiding van

zijn beslissing zorgvuldig te werk gaat er ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat met kennis van zaken alle betrokken belangen kunnen worden ingeschat en afgewogen." (R.v.St. nr. 219.447 van 23 mei 2012)

Verweerster dient zich dan ook te steunen op alle aangebrachte stukken alvorens tot een beslissing te komen. Zij kan zich uiteraard niet beperken tot de stukken die schijnbaar haar voorgenomen beslissing lijken te onderbouwen.

In casu heeft verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door :

- geen enkel belang te hechten aan de voorgelegde geboorteakte;
- geen enkel belang te hechten aan de verklaringen van verzoeker;
- zich uitsluitend te baseren op een medisch onderzoek waarvan is geweten dat het niet geschikt en bijgevolg niet waarheidsgetrouw is om de leeftijd van personen van verschillende etnieën te bepalen.

I. Verweerster hecht geen enkel belang aan de voorgelegde geboorteakte.

Verweerster stelt in de beslissing dat "de in dit dossier aangevoerde elementen niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken".

Het is verzoeker geenszins duidelijk waarom verweerster dit meent te mogen besluiten, doch gelet op de bewoordingen dient te worden vastgesteld dat zij de echtheid van de voorgelegde geboorteakte niet betwist.

Conform artikel 46 B.W. en artikel 27 §1 Wetboek IPR is verweerster dan ook verplicht de vaststellingen zoals geacteerd in de voorgelegde geboorteakte te erkennen.

Art. 46 B.W. :

Wanneer er geen registers hebben bestaan of de registers verloren zijn, wordt het bewijs daarvan toegelaten zowel door bescheiden als door getuigen, en in die gevallen kunnen het huwelijk, de geboorte en het overlijden bewezen worden door registers en papieren, afkomstig van de overleden ouders, als door getuigen.

Art. 27 Wetboek IPR :

§1 Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voor zover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

Officiële documenten hebben immers voorrang op het medisch onderzoek ter bepaling van de "vermoedelijke" leeftijd.

Rb. Hasselt 25 februari 2008, JDJ, nr. 278, oktober 2008, p.37:

"Overeenkomstig artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht hebben deze stukken bewijskracht en de rechtbank kent hen een hogere bewijskracht toe dan aan het medisch onderzoek tot bepaling van de leeftijd uitgevoerd door de Dienst Voogdij."

In casu wordt een officieel identiteitsbewijs voorgelegd, zijnde een originele geboorteakte hetgeen tot gevolg heeft de er niet over de leeftijd van verzoeker getwijfeld kan worden.

ii. Verweerster hecht geen enkel belang aan de verklaringen van verzoeker.

In de bestreden beslissing stelt verweerster dat de Dienst Voogdij op 30/04/2013, in aanwezigheid van een tolk die Bengaals spreekt, een gesprek heeft gehad met verzoeker. (...)

De raadsman van verzoeker heeft in haar schrijven van 28/05/2013 alle stukken

opgevraagd waarop de Dienst Voogdij zich heeft gebaseerd om tot de meerderjarigheid van verzoeker te besluiten. (...)

In het administratief dossier dat zij op 06/06/2013 mocht ontvangen, is geen neerslag van noch enige verwijzing te vinden naar de verklaringen van verzoeker naar aanleiding van het gesprek. (...)

Dit betekent dat de Dienst Voogdij bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden heeft met de verklaringen van verzoeker die o.a. de twijfels geuit door het CGVS kunnen weerleggen, aangezien deze anders in het dossier aanwezig zouden zijn, gelet op de noodzakelijke mogelijkheid tot een legaliteitstoets.

Louter om het belang van deze verklaringen aan te tonen, wenst verzoeker Uw Raad in te lichten over de zeer plausibele verklaring voor het feit dat er voor hem een visum werd aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk en dat hiertoe een paspoort zou zijn voorgelegd waarop vermeld staat dat verzoeker geboren zou zijn op 12/02/1993.

Tijdens het interview bij het CGVS, toen verzoeker nog niet in kennis was gesteld dat het CGVS twijfels had omtrent zijn leeftijd, verklaarde verzoeker het volgende over zijn reisweg (...):

- Hij deed mee het vliegtuig te hebben genomen vanuit DHAKA.
- Hij weet niet in welk land hij is toegekomen, dit werd allemaal geregeld door de smokkelaar.
- Nadat hij met het vliegtuig aangekomen was, diende hij de boot te nemen naar een ander land.
- Hij had tijdens het interview bij de DVZ niets gezegd over de vlucht omdat hij dit opgelegd werd door de smokkelaar die hem meedeelde dat hij anders terug gestuurd zou worden naar Bangladesh en ondervraagd en mishandeld zou worden door de politie. (...)
- Hij deed mee niet te weten of hij op een ambassade geweest was om een visum aan te vragen maar dat de smokkelaar hem naar een kamer bracht en er iemand documenten "van hem nam".
- Hij deed mee nooit zelf een visum te hebben aangevraagd.

Verzoeker werd door zijn moeder toevertrouwd aan een mensensmokkelaar om hem naar een veilig land te brengen. Gelet op het feit de verzoeker met een vliegtuig aankwam in een land en daarna de boot diende te nemen, kan worden aangenomen dat hij met het vliegtuig toegekomen is in het Verenigd Koninkrijk.

Uiteraard diende hiervoor een visum aangevraagd te worden. Zoals uit de verklaring van verzoeker blijkt, werd hij door de smokkelaar meegenomen naar een kamer waarbij er documenten "genomen" werden. Verzoeker werd niet ingelicht over de reden, hij diende gewoon te doen wat de smokkelaar zei.

Gelet op de kennis van zaken van iemand die mensen smokkelt als 'beroep' is het vrij logisch en tevens geloofwaardig dat de smokkelaar voor een paspoort voor verzoeker heeft gezorgd. Dat hierop vermeld staat dat verzoeker geboren werd op 12/02/1993 (en dus niet zijn werkelijke geboortedatum) is uiteraard logisch gezien het voor een minderjarige niet toegelaten is, alleszins veel moeilijker is, om zonder begeleiding van zijn ouders te reizen. Indien het paspoort melding had gemaakt van de werkelijke geboortedatum van verzoeker, had dit veel meer argwaan gewekt.

Bovenstaande toont aan dat er dus een zeer plausibele verklaring is voor het visum en het paspoort met de verkeerde geboortedatum.

Het is verweerster uiteraard toegestaan om geen geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker, doch zij dient deze verklaringen wel in overweging te nemen bij het nemen van haar beslissing die dient te steunen op alle gegevens van het dossier. Tevens dient zij dan te motiveren waarom zij hieraan geen geloof hecht.

Aangezien het volledige administratief dossier werd overgemaakt aan de

raadsman van verzoeker en hierin niets terug te vinden over van het gesprek van verzoeker, betekent dit dat verweerster zich niet gebaseerd heeft op alle voorgelegde stukken, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

iii. Verweerster baseert zich uitsluitend op een medisch onderzoek waarvan is geweten dat het niet geschikt en bijgevolg niet waarheidsgetrouw is om de leeftijd van personen met verschillende etnieën te bepalen.

Uit de aanbevelingen van het platform "kinderen op de vlucht" dd. 16 november 2004 (...) blijkt dat het drievoudig medisch onderzoek dat de dienst Voogdij laat uitvoeren om de leeftijd van een niet-begeleide minderjarige te bepalen in casu geen geschikte methode was om de leeftijd van de verzoekende partij te bepalen.

De referentieresultaten van de onderzoeksmethoden kunnen namelijk niet worden toegepast op personen van gelijk welke origine aangezien deze gebeurden op blanke personen.

Over de drie testen wordt het volgen gesteld (...) :

- Botonderzoek (methode Greulich en Pyle) : "Deze atlas is in 1935 samengesteld en wilde de gemiddelde standaard definiëren voor jongens en meisjes van het blanke ras geboren in de Verenigde Staten, van Europese afkomst, en komende uit behoeve families. Methodologisch diende deze atlas vooral om een vroegtijdige of laattijdige maturiteit te diagnosticeren bij kinderen van wie men de leeftijd kende en niet om een chronologische leeftijd vast te stellen in functie van de ouderdom van de botten! Het is eveneens belangrijk om te signaleren dat de auteurs zelf de beperkingen hebben aangegeven van deze test. (...) gaven zij toe dat er verschillen zijn met personen van een andere afkomst. Anderzijds schijnen er ook belangrijke meningsverschillen te bestaan tussen de gebruikers van deze atlas wat te wijten is aan het mogelijke verschil in de evaluatie van de gelijkenissen tussen een röntgenfoto en de afbeeldingen in een atlas." (...)

-Radiografie van het sleutelbeen (methode Schmeling) : "De betrouwbaarheid van deze onderzoeken, die bestemd zijn voor blanken, kan ook ernstig betwijfeld worden. Er dient rekening gehouden te worden met een foutenmarge van 2,3 jaren."

"Men stelt vast dat de resultaten van deze drie onderzoeken niet betrouwbaar zijn en dat de medische wereld het er over eens is om te zeggen dat deze methoden niet toelaten om de juiste leeftijd van een persoon vast te stellen. Dit des te meer omdat deze onderzoeken niet systematisch rekening houden met andere factoren zoals etnische en geografische afkomst, de sociaal-economische situatie van de persoon, de ziekten die een invloed hebben op de ontwikkeling, enz. die allen belangrijk kunnen zijn voor de bepaling van de leeftijd." (...)

Door te stellen in haar beslissing dat "de aangevoerde elementen niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken", geeft de Dienst Voogdij zelf aan dat het medisch onderzoek geen wetenschappelijke zekerheid kan bieden en dat de resultaten kunnen worden weerlegd.

Het medisch onderzoek werd bovendien onnauwkeurig gevoerd omdat :

- Men weet dat dit medisch onderzoek niet nauwkeurig is en men geen rekening houdt met :

- Het uiterlijke voorkomen van verzoeker, dat overduidelijk op zijn minderjarigheid wijst. Er dient op gewezen te worden dat er nooit iemand getwijfeld heeft aan de minderjarigheid van verzoeker tot op het moment dat men kennis kreeg van het paspoort waarop een andere geboortedatum vermeld staat.

Zie hierover bv. stuk 9 "Dossier : De opvang in België van niet begeleide minderjarigen, slachtoffers van seksuele uitbuiting. Aanbevelingen voor goede praktijken" door Child Focus :

"Aanbeveling 28 : Naast de beweerde leeftijd en de polsradiografie zou elk ander dienstig bewijsmiddel mee in rekening moeten worden gebracht en gelijk gewicht

toegekend krijgen. Zeker moet rekening gehouden worden met :

- de fysieke verschijning van het kind en zijn/haar psychologische maturiteit
- de verklaringen van de NBM
- documentatie
- controle met ambassades en andere relevante autoriteiten
- bevestigend medisch onderzoek en opinie van de arts”

- Uit het medisch verslag (...) blijkt geenszins dat bij de leeftijdsbepaling rekening werd gehouden met de etnische en geografische afkomst van verzoeker, ziekten etc.

Verzoeker werd jarenlang uitgebuit en mishandeld. Hij diende eveneens zeer hard te werken op het veld waardoor de zijn botstructuur niet vergeleken kan worden met deze van blanke, gegoede kinderen vanuit de VS.

Het blijkt geenszins uit het medisch verslag die hiermee rekening werd gehouden bij de leeftijdsbepaling.

- Er werden geen psycho-affectieve tests uitgevoerd terwijl deze mogelijkheid voorzien wordt door artikel 3 van het KB van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002 en meer duidelijkheid zouden kunnen bieden gelet op het weinig accuraat zijn van de gevoerde drie testen.

Verweerder heeft aldus eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door zich uitsluitend te baseren op het onzorgvuldig gevoerd medisch onderzoek.

Gelet op bovenstaande kan besloten worden dat verweerder zich niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding waarbij alle gegevens van het dossier in overweging werden genomen. De beslissing werd dan ook niet zorgvuldig voorbereid, noch genomen.

Bijgevolg is het middel ernstig.”

Beoordeling

5.2.2. Een aantal overwegingen uit de beoordeling van het eerste middel dienen herhaald.

Voorts wordt gewezen op artikel 7, § 1 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts laat uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar.

Aangezien de commissaris-generaal twijfels had geuit over verzoekers verklaarde minderjarigheid was de dienst Voogdij verplicht een medische leeftijdsbepaling te laten uitvoeren.

Artikel 7, § 2 van voornoemde wet bepaalt dat indien uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene jonger is dan achttien jaar, mits voldaan is aan enkele voorwaarden, er een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie ouder is dan achttien jaar, vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege.

De wetgever heeft het medisch onderzoek als (ultiem) bewijskrachtig middel ingesteld om uitsluitel te bieden over de al dan niet minderjarigheid van de betrokkene.

In het derde onderdeel van het tweede middel oefent verzoeker kritiek uit op de betrouwbaarheid van het medisch onderzoek. Verzoeker verwijst hierbij onder andere naar een aantal artikelen van kinderrechtenorganisaties die kritiek uitoefenen op die onderzoeken ter bepaling van de leeftijd.

Met deze algemene kritiek op de wetenschappelijke methodiek van het leeftijdsonderzoek toont verzoeker niet concreet aan dat het medisch onderzoek dat hij heeft ondergaan ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is verlopen. Hij weerlegt niet dat de arts bij het uitvoeren van de medisch-wetenschappelijke testen gebruik heeft gemaakt van objectieve beoordelingsgegevens die in de huidige stand van de wetenschap gangbaar zijn. Hij toont evenmin aan dat de overheid zich onterecht steunde op het resultaat van het medisch onderzoek.

Bovendien dient niet verzoekers exacte leeftijd te worden bepaald. De overheid moet enkel uitsluitel krijgen over de vraag of de betrokkene al dan niet minderjarig is. Tevens heeft de arts een standaarddeviatie van twee jaar gehanteerd in de eindconclusie om eventuele afwijkingen die kunnen bestaan door betrokkenes origine en specifieke kenmerken, op te vangen.

Er bestaat ten slotte geen wettelijke verplichting tot het uitvoeren van een psycho-affectieve test, noch kan een subjectieve indruk over de leeftijd van verzoeker afbreuk doen aan de wettelijke verplichting tot het uitvoeren van een medische test indien de asielinstanties daarom verzoeken.

Verzoeker kan niet gevolgd worden wanneer hij in het eerste onderdeel stelt dat de geboorteakte diende te primeren boven het resultaat van het medisch onderzoek, nu de “echtheid” van het document niet in vraag werd gesteld.

Het duplicaat van de geboorteakte werd niet gelegaliseerd.

Bovendien kan in dit kader nogmaals worden gewezen op de tweede paragraaf van artikel 28 van het WIPR, die bepaalt dat het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het tegenbewijs leveren van de feiten zoals vastgelegd zelfs in een buitenlandse authentieke akte, is dus altijd mogelijk.

Het medisch onderzoek is een wettelijk vastgesteld bewijsmiddel wat de al dan niet minderjarigheid van de betrokkene betreft.

Ten slotte stelt verzoeker in het tweede onderdeel dat geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen en dat een motivering terzake ontbreekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de dienst Voogdij aan verzoeker inlichtingen heeft gevraagd omtrent zijn afkomst en leeftijd en dat hij identiteitsdocumenten kon voorleggen, in het kader van het identificatieproces. Het middel mist op dit punt feitelijke grondslag.

Verzoekers uiteenzetting in het middel over het waarom van de “verkeerde geboortedatum” op het paspoort voor het Verenigd Koninkrijk, is in deze procedure voor de Raad van State niet relevant.

Van belang is dat de asielinstanties, in casu het commissariaat-generaal, twijfels hebben geuit over de beweerde minderjarigheid van verzoeker en de dienst Voogdij om een leeftijdsbepaling hebben verzocht. Uit de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder uit de brief van 17 april 2013, blijkt waarop het die twijfel baseert. Tevens wordt herhaald dat de wetgever in dat geval precies het medisch onderzoek heeft opgelegd om uitsluitsel te bieden over de al dan niet minderjarigheid van de betrokkene. De wettelijke voorwaarden terzake zijn vervuld. Een reden omtrent de twijfel moet in de bestreden beslissing niet worden aangegeven.

Het tweede middel is ongegrond.

VI. Over de vordering tot schorsing

6. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het Algemeen procedurereglement. Er is bijgevolg geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De Raad van State verworpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,
bijgestaan door

Nick Hollevoet,

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen